

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

26 martie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Constantin Gurschi,

Judecătorii - Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Elena Bogdan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2013 în cauza penală privindu-l pe

Finiuc Ruslan Vladimir, născut la 29 august 1972, originar din mun.Chișinău și domiciliat în or.Edineț, str.Cehov 7.

Termenul examinării cauzei:

1. 05.10.2011 - 09.07.2012 - prima instanță;**2.** 09.08.2012 - 13.11.2013 - instanța de apel;**3.** 18.02.2014 - 26.03.2014 - instanța de recurs.**C O N S T A T Ă :**

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 09 iulie 2012, Finiuc Ruslan a fost condamnat în baza art.290 alin.(1) Cod penal la pedeapsă sub formă de 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Totodată, Finiuc Ruslan a fost achitat de sub învinuirea de săvîrșire a infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Finiuc Ruslan păstra la domiciliul său din or.Edineț, str.Cehov 7, muniții, care în urma percheziției efectuate de către colaboratorii de poliție la 03 februarie 2012, în intervalul de timp de la 06.16 - 08.15, au fost depistate și ridicate dintr-un dulap, și anume 67 cartușe calibrul 5,6 mm (22LR) și un cartuș calibrul 16, pe care acesta le păstra nelegitim.

Conform raportului de expertiză nr.529 din 27.02.2012, cele 67 cartușe fac parte din categoria munițiilor, sînt cartușe calibrul 5,6 (22LR) confecționate industrial, unul de marca comercială „Remington” produs la uzina „Remington Arms” SUA, sînt utile pentru efectuarea tragerilor, un cartuș calibrul 16 face parte din categoria munițiilor - este cartuș de vînătoare cu lovitură centrală, amplasat artizanal prin încărcarea tubului de cartușe calibrul 16 confecționat industrial în URSS (Rusia) în 1988, cu mitralii cu diametrul de 8,0-8,5 mm (posibil confecționate artizanal) și este util pentru efectuarea tragerilor.

2.1. Tot el, a fost învinuit de către organul de urmărire penală de faptul că, la 22 noiembrie 2010, ora 03.00, fiind în stare de ebrietate, deținînd permisul de conducere nr.025801068 pe categoria „B”, conducea automobilul de model „Audi-A 6”, cu n/î ED GI 999, în or.Edineț, str.Gagarin, unde a fost stopat de către inspectorul SPC a CPR Edineț, locotenent major de poliție Frecăuțan Nicolae care, bănuind că Finiuc Ruslan a consumat alcool, i-a propus ultimului să-l urmeze la SR Edineț, pentru supunerea

examinării medicale întru stabilirea stării de ebrietate și pentru corectitudine de la el a fost colectat sânge pentru stabilirea gradului de alcoolemie.

Conform raportului nr.2039 de cercetare medico-legală toxicologică, s-a constatat că în sângele lui Finiuc Ruslan s-a depistat alcool etilic în cantitate de - 1,7 % (1,7 g/l,) și concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,89 mg/l, ce corespunde stării de ebrietate cu grad avansat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care R.Finiuc să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal și condamnat la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani și în baza art.290 alin.(1) Cod penal - la amendă în mărime de 600 unități convenționale, iar în baza art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate să-i fie stabilită pedeapsa definitivă sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, invocând că sentința este ilegală, deoarece instanța nu a dat o apreciere corectă probelor acuzării și anume: declarațiilor martorilor N.Frecăuțan, C.Ursu, I.Preășca, vina fiind dovedită și prin declarațiile martorului V.Galiuc, raportul de examinare medico-legală toxicologică; la emiterea sentinței de achitare instanța nu a argumentat luarea ca bază a depozițiilor martorilor V.Pașa, V.Babin, L.Focov, declarațiile cărora nu au fost verificate în cadrul acțiunilor de urmărire penală și urmau a fi apreciate critic, deoarece acestea vin în contradicție cu declarațiile lui R.Finiuc.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2013, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției instanța de apel a indicat că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și just a tras concluzia că R.Finiuc a săvârșit infracțiunea prevăzută la art.290 alin.(1) Cod penal și, în același timp, în mod întemeiat a dispus achitarea acestuia pe art.264¹ alin.(1) Cod penal, concluziile privind nevinovăția acestuia corespund circumstanțelor de fapt stabilite, lipsa unor probe pertinente și concludente ce ar dovedi faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, iar autorul apelului, fără a prezenta probe noi, s-a referit în cererea de apel la aceleași probe prezentate în prima instanță, care au fost apreciate în sentință corect și convingător.

Instanța de apel a indicat că prima instanță a apreciat corect probele acumulate la cauza penală, și anume declarațiile martorilor V.Pașa, V.Babin, V.Focov, I.Gurtaliova și V.Bobuțac, dându-le o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței și coroborării reciproce, just ajungând la concluzia de nevinovăție a lui R.Finiuc în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a conchis că argumentul procurorului, precum că prima instanță incorect a apreciat probele prezentate de partea acuzării, care confirmă vinovăția inculpatului pe acest capăt de învinuire, este lipsit de temei, deoarece prima instanță, motivând soluția adoptată pe caz, în parte și în deplină măsură a analizat și apreciat la justa valoare toate probele prezentate, inclusiv și cele ale părții acuzării, probe ce au fost cercetate și în cadrul judecării cauzei de către instanța de apel, și care nu au confirmat vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, astfel că R.Finiuc corect a fost achitat.

La fel, instanța a conchis că măsura de pedeapsă pentru infracțiunea prevăzută de art.290 alin.(1) Cod penal a fost aplicată corect de prima instanță, că la stabilirea acesteia s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de circumstanțele atenuante, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, de condițiile de viață ale acestuia, considerînd că corijarea și reeducarea lui este posibilă fără izolarea de societate, în condițiile aplicării pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, astfel că concluziile acesteia referitor la aplicarea pedepsei inculpatului sînt justificate, fiind în corespundere cu prevederile art.7, 61, 75 Cod penal.

5. În recursul ordinar declarat de către procuror, invocîndu-se temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, se solicită casarea hotărîrilor judecătorești, cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită; instanța neîntemeiat a concluzionat că lipsesc probe pertinente și concludente ce ar dovedi săvîrșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, pe cînd în cauză au fost prezentate probe certe ce dovedesc fapta imputată acestuia; instanța neîntemeiat a apreciat ca probe concludente declarațiile martorilor V.Pașa, V.Babin, V.Focov, I.Gurtaliova și V.Bobuțac, și incorect a apreciat critic declarațiile martorilor N.Frecăuțan, C.Ursu și I.Preășca, în rest invocînd repetat aceleași motive ca și în apel descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau acesta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

După cum rezultă din recursul procurorului, autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor lui R.Finiuc în baza art.290 alin.(1) Cod penal și critică hotărîrea dată în partea stabilirii pedepsei, considerînd-o prea blîndă și achitării acestuia pe art.264¹ alin.(1) Cod penal, considerînd că instanțele au dat o apreciere unilaterală probelor prezentate de partea acuzării care, în opinia recurentului, dovedesc vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal.

La acest capitol, Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecînd cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, martorii, precum a examinat și documentele cauzei

și, ținând seama de stipulările art.27 Cod de procedură penală, le-a apreciat în mod obiectiv, care au format convingerea judecătorului că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal nu a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, deoarece argumentele procurorului aduse în probarea învinuirii pe art.264¹ alin.(1) Cod penal nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată, iar în instanța de apel nu au fost prezentate probe noi, ce ar confirma vinovăția lui R.Finiuc în săvârșirea infracțiunii date.

Din textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri la toate motivele apelului declarat de procuror. Instanța a efectuat o verificare amplă și minuțioasă a tuturor împrejurărilor cauzei, dând apreciere cuvenită sub aspectul pertinentei și concludenței ansamblului de probe administrate în dosar, ajungând la concluzia că prima instanță corect și întemeiat l-a achitat pe R.Finiuc în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal.

Fiind în prezența împrejurărilor, conform cărora probele administrate la dosar - declarațiile lui R.Finiuc, a martorilor V.Pașa, V.Babin, V.Focov, I.Gurtaliova și V.Bobuțac, care au declarat că la volanul automobilului se afla proprietara acestuia - I.Gurtaliova, dar nu inculpatul, că acesta împreună cu V.Focov și V.Babin doar au ajutat la înlocuirea anvelopei, care s-a deteriorat, instanțele de fond just au concluzionat că prin aceste probe nu se confirmă existența faptei de conducere a mijlocului de transport de către inculpat în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Astfel, Colegiul penal consideră că aceste constatări au permis instanței de apel să conchidă asupra legalității și temeiniciei concluziei primei instanțe, corect fiind menținută sentința, prin care R.Finiuc a fost condamnat în baza art.290 alin.(1) Cod penal și achitat pe art.264¹ alin.(1) Cod penal.

Argumentul recurentului, precum că probele administrate au fost apreciate incorect și unilateral, în opinia Colegiului, sînt neîntemeiate. Instanțele de fond, reieșind din prevederile legale nominalizate, au dat o apreciere corectă declarațiilor lui R.Finiuc, a martorilor, precum și celorlalte probe, care au fost analizate în ansamblu, în mod obiectiv.

Potrivit recursului, în sprijinul acuzării lui R.Finiuc în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal, procurorul a invocat declarațiile martorilor N.Frecăuțan, C.Ursu, I.Preășca, V.Galiuc. Instanțele de fond au constatat că martorii menționați sînt colaboratori al CRP Edineț, iar R.Finiuc anterior a depus o plîngere procurorului pe faptul maltratării sale de către 3 polițiști al CRP Edineț, unul dintre ei fiind martorul pe caz - N.Frecăuțan, și, în baza plîngerii, a fost pornită urmărirea penală în baza art.328 alin.(1) lit.c) Cod penal.

Astfel, instanțele au constatat că anume din acest motiv între R.Finiuc și colaboratorii CRP Edineț, în particular și cu N.Frecăuțan, s-au stabilit relații tendențioase. Pe aceste motive instanțele a avut deplin temei de a pune la îndoială veridicitatea declarațiilor acestor martori care, fiind colaboratori de poliție a CRP Edineț, în direct au fost cointeresați în darea declarațiilor în defavoarea lui R.Finiuc, afirmînd că la 22.11.2010, aproximativ ora 03.00, cînd de către ei, precum că a fost stopat automobilul de model „Audi-A 6”, la volan se afla R.Finiuc.

Temeiul invocat de procuror privind blîndețea pedepsei aplicate inculpatului în baza art.290 Cod penal, nu poate fi reținut, deoarece la stabilirea acesteia, atît prima

instanță, cât și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de persoana inculpatului, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia, și i-au aplicat o pedeapsă echitabilă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, în limita prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, pedeapsa fiind corespunzătoare faptei săvârșite.

Instanța de apel și-a motivat concluzia, prin care a respins apelul procurorului, constatând că pedeapsa stabilită este în corespundere cu prevederile art.61, 75 Cod penal, cu atât mai mult că acesta a fost de acord să execute pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Totodată, instanța de recurs remarcă că recursul repetă textul apelului și argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat și motivat asupra acestora.

Astfel, analizând materialele cauzei și hotărârile judecătorești atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârilor judecătorești contestate.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat de procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Bogdan Elena, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2013 în cauza penală în privința lui Finiuc Ruslan, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, semnată la 10 aprilie 2014, pronunțată integral la 23 aprilie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu